

ασκόχεντρα ἡ, ἀμάρτ. ἀσκόχιδρα Λέσβ. (Πλομάρ.) ἀσκόδριχα Λέσβ. (Ἀγιάσ. Μανταμάδ. Πέτρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ ὄχεντρα.

Ὁ ὄφις ἐχιδνα τοῦ γένους τῆς ἐχίδνης (vipera) τῆς τάξεως τῶν ἐχιδνῶν (viperidae) ἐνθ' ἄν.: *Φίδρα εἶνι, ἀσκόχιδρες εἶνι, δότι το' πά' ὅς τὰ τοιφάλια* (δότι=δώστε, κτυπάτε) Πλομάρ. [**]

ασκοχεντρήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκουχιδρήσους Λέσβ. ἀσκουδριχήσους Λέσβ. (Ἀγιάσ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκόχεντρα καὶ τῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄφιν τὸν καλούμενον ἀσκόχεντρα ἐνθ' ἄν.: *Τὰ μάτια τ' πιτοῦσαν ἀσπίθις τοῖ θ' μὸ σὰν ἀσκουδριχήσα* (ἐκ διηγ.) Ἀγιάσ.

ασκόχηνα ἡ, Πελοπν. (Λακων. Λεβέτσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ χήνα.

Μεγαλόσωμος ἀγρία χήνα.

ασκυφτα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσχυφτος.

1) Χωρὶς νὰ κύψη τις, εὐθυτενῶς. 2) Μεταφ. χωρὶς νὰ ὑποταχθῇ τις, ἀνυποτάκτως, ἐλευθέρως.

ἄσχυφτος ἐπίθ. πολλαχ. ἄσχυφτους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σκυφτός < σκύβω.

1) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν κύπτει ἢ δὲν εἶναι σκυμμένος πολλαχ. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ὑποκύπτων, ἀνυπότακτος, ἐλευθερός πολλαχ.: *Εἶνι ἄσχυφτου κιφάλ'* Μακεδ. || Ποίημ.

Ἡ ἀσύντριφτη κρατάει ψυχὴ τους

ἄσχυφτο, ὁλοῖσο τὸ κορμί τους

ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 92.

ἀσκῶ Κῶς

Τὸ ἀρχ. ἀσκῶ.

Ἀκονίζω, τροχίζω: Ἀσμ.

Πέντε μαχαίρια ἤσκησα ὅς τοῦ μπιτσακτίζῃ τ' ἀκόνι γὰ νὰ τὰ μπήξω ὅς τὴν καρδιὰ νὰ μοῦ διαβοῦν οἱ πόνοι.

ἄσκωμα τό, Καππ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄσκωμα.

Πίθος χρησιμεύων πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος ἐκ τῶν φρεάτων (ἡ λ. θὰ ἐσήμαινε πρῶτον τὸν πρὸς ἀντλήσιν ὕδατος χρησιμεύοντα ἀσκόν. Πβ. ἀσκοδάβλα.)

ἄσκωμαν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκώνω.

Ἡ δι' ἀέρος πλήρωσις ἀσκοῦ.

ἀσκωματῆς ἡ, ἀμάρτ. σικωματὲ Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσκωμα. Ὁ τύπ. σικωματὲ κατ' ἀποβολὴν τοῦ α καὶ ἀνάπτυξιν ἰὼς φθόγγου συνοδίτου μεταξὺ συμφώνων.

Κοιλία ἀνθρώπου (διὰ τὴν ὁμοιότητα πρὸς ἀσκόν). Πβ. ἀσκι 2.

ἀσκώνω ἀμάρτ. ἀσκών-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκός ἢ ἀσκι. Πβ. καὶ Ἡσύχ. «ἀσκώσατο· ἠχθέσθη».

Πληρῶ δι' ἀέρος τὸν ἀσκόν: Ἀσκών-νω τὰ ἀσκιὰ.

ἀδλάεμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδλαεύω.

Ἐμβολιασμός. Συνών. μπόλίσμα.

ἀδλάευτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀδλαευτός < ἀδ-

λαεύω τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ- λαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

Ὁ μὴ ἐμβολιασμένος. Συνών. ἀμπόλίσματος.

ἀδλαεύω Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀδλαύω Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *aslamak*.

1) Ἐγκεντριζῶ, ἐμβολιάζω δένδρον Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Συνών. μπόλίζω. 2) Προσράπτω ἐπὶ παλαιωθέντος φορέματος ἢ ὑποδήματος τεμάχιον νέου ὑφάσματος ἢ δέρματος, *μπαλώνω* Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.): *Ἐδλάεψα τὰ ποστάλα μ'* (μπάλωσα τὰ παπούτσια μου) Τραπ.

ἀσλάνι τό, πολλαχ. ἀσλάν' βόρ. ἰδιώμ. ἀσλάν' Καππ. (Ἀξ.) ἀσιλάνι Ἰκαρ. Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀσουλάνι Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀσλάνης ὁ, Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Γούρτον.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Ἀμισ.) κ.ά. ἀσλάντες Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσιλάνης Ἡπ. κ.ά. ἀσλάνος Καππ. (Τελμ.) ἀσουλάνος Μύκ. Θηλ. ἀσλάνη Κρήτ. ἀσουλάνη Πελοπν. (Ἀχαΐα).

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arslan*, παρ' ὃ καὶ *aslan*.

1) Λέων πολλαχ. καὶ Καππ. (Ἀξ. Γούρτον. Τελμ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἐπέκει ρώτησε καὶ τὸ μεθακὸ τὸν ἀσλάνη της κ' ἐκεῖνο εἶπε ὅς σὰ τρία* (ἐκ παραμυθ.) Ἀμισ. || Φρ. *Εἶναι γερός ἀσλάνι* Ἡπ. *Ἀλογο ἀσουλάνι Πελοπν. (Βούρβουρ.)* *Ἐτάισέ δο καὶ τό 'καμε ἀσιλάνι Κρήτ.* || Παροιμ. *Κάλλια νὰ μὴ φάῃ ἢ ἀσλάνης παρὰ ἢ τσακάλης* (εἶναι προτιμότερος ἓνας θάνατος σοβαρώτερος παρὰ ἓνας γελοῖος) Λυκ. (Λιβύσσ.) || Ποίημ.

Γεῖά σας, κλέφτες, κουρσάροι, ἀσλάνια, λύκοι

ΚΠαλαμ. Καημοὶ λιμνοθάλ. 96. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. *Ἀσλάνης* Ἀθῆν. Κάρπ. Σάμ. καὶ ὡς ὄνομα κυνῶν *Ἀσλάνης* Ἀθῆν. *Ἀσιλάνης* Κρήτ., ὑπὸ δὲ τὸν τύπ. ὅς τ' *Ἀσλάνη* τὴ βρούσι τοπων. Πελοπν. (Γορτυν.) β) Νέος δυνατὸς ὡς ὁ λέων, *παλληκάρι* Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κεφαλλ. Κρήτ. Μακεδ. (Βλάστ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Φρ. *Τὸν ἀσλάνι μ'* (θωπευτικῶς πρὸς υἱὸν) Βλάστ. *Ἀσλάνη μου!* (προσφώνησις πρὸς νέαν καλοκαμωμένην) Κρήτ. || Ἀσμ.

Καταμεσῆς ὅς τὰ φρύδια σου γούρνα 'ν' πελεκημένη

ποῦ πίνουν οἱ ἀσλάνηδες κ' οἱ ἐρωτοχτυπημένοι

Κρήν. 2) Νόμισμα πολωνικὸν μὲ παράστασιν λέοντος ἰσοδυναμοῦν συνήθως πρὸς ἓν γρόσιον καὶ δύο παραδες, κυκλοφοροῦν δὲ παλαιότερον εἰς τὸ Τουρκικὸν κράτος (σημασία ἀπηρεχαιωμένη) πολλαχ. Συνών. ἀσλανί. 3) Ἀκροστόλιον ἱστιοφόρου Μύκ.: Φρ. *Σὰν ἀσουλάνος ἤστηξες ὁδρός μου* (κεχηνῶς). Συνών. *φιγούρα*. 4) Τὸ ἀνθος τὸ ἀλλαχοῦ λεγόμενον *σκυλλάκι*. Μακεδ. (Πάγγ.)

ἀσλανι τό, Κάρπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Ρόδ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. ἐπιθ. *arslanli*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀσλάνι 2, ὁ ἰδ. (θὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὸν φέροντα παράστασιν λέοντος), ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. φρ. *Ἐκαμε τ' ἀσλανιὰ ζολότες* (ἐπὶ ἡλιθίων. ζολότα=νόμισμα ἰσοδυναμοῦν πρὸς 30 παραδες) Κάρπ. Ρόδ.

ἄσμα τό, σύνθηθ. ἄστιμα τά, Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄσθμα.

Νόσος χαρακτηριζομένη ὑπὸ βραχείας καὶ διακοπτομένης ἀναπνοῆς ἐνθ' ἄν.: *Ὑποφέρει-πέθανε ἀπὸ ἄσμα σύνθηθ.* || Φρ. *Ποῦ νὰ σὲ κόψουν τ' ἄστιμα!* (ἀρὰ) Φιλότ. Συνών. *ἄνασμα* 1, *στένωσι*, *φουσκοπλεμονάρα*.

ασμάλτωτος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σμαλτωτός < σμαλτώνω.

Ὁ μὴ ἐπεκεκαλυμμένος διὰ σμάλτου ἔνθ' ἄν.: Ἀσμάλ-
τωτο κοντὶ Λεξ. Δημητρ.

ἀσ-μᾶς ὁ, Εὐβ. (Κουρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κομοτ.
Μάλαρ. Σαρεκκλ. κ.ά.) Ἰων. (Κρήν.) Μακεδ. (Κοζ.) Νίσυρ.
ἀσ-μᾶ ἢ, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *asma*.

1) Ἀναδενδράς, κληματαρεὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κο-
μοτ. Μάλαρ. Σαρεκκλ. κ.ά.) Ἰων. (Κρήν.) Μακεδ. (Κοζ.)
Πόντ. (Σάντ.): Ἄσμ.

Ἐχεις μὴλὰ 'ς τὴν πόρτα σου κι ἀσ-μᾶ 'ς τὴ γειτονιά σου,
κάνει σταφύλι ροζακὶ καὶ τὸ κρασί μουσχᾶτο

Κρήν.

Δεῖξι μου τὰ σημάδια σου κ' ἰγὼ νὰ σὶ γνωρίσουν.

— Ἐχον μὴλὰ 'ς τὴν πόρτα μου κι ἀσ-μᾶ 'ς τὴν ἀστριχιά μου
Θράκ. 2) Εἶδος ἡμέρου λαχάνου τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα
εἶναι ἀνοικτὰ Εὐβ. (Κουρ.)

ἀσματικός ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. *ασματικός*.

Ὁ πάσχων ἐξ ἀσθματος, ὁ μετὰ κόπου καὶ βιαίως ἀνα-
πνέων.

ἀσμίλευτος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ἐπιθ. *σμιλευτός* < *σμι-*
λεύω.

1) Ὁ μὴ διὰ τῆς σμίλης ἐξεργασμένος, ἀσκάλιστος
ἐνθ' ἄν.: Ἀσμίλευτες πλάκες Λεξ. Δημητρ. 2) Μεταφ.
ἀκατέργαστος, ἀδούλευτος ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους ἐνθ' ἄν.:
Ἀσμίλευτος λόγος Λεξ. Πρω.

ἀσμιχτα ἐπίρρ. πολλαχ. *ασμιγα* ἑνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ασμιχτος*. Τύπ. *ασμιχτα* καὶ παρὰ
Βλάχ.

1) Χωρὶς ἀνάμειξιν, χωριστά. 2) Ἄνευ συναντή-
σεως, χωρὶς συναπάντησιν, ἐπὶ προσώπων.

ἀσμιχτος ἐπίθ. πολλαχ. *ασμιχτους* βόρ. ἰδιώμ. *ασμι-*
γος ἑνιαχ. *ασμιγους* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *ἀζίνιχτε* Τσακων.
ἀνέσμιχτος Λεξ. Δημητρ. *ἀνέσμιγος* Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. *ἀμικτος*. Τὸ *σ* διὰ τὸ *σμίγω*.
Παρὰ Σομ. τύπ. *ασμικτος*.

1) Ὁ μὴ μετ' ἄλλων ἀναμειγνύμενος ἢ ἀναμειγμέ-
νος ἐνθ' ἄν.: *Κερί καὶ λίδι εἶν' ἀσμιγα* Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Ταιριάζουνε τ' ἀταίριαστα καὶ τ' ἀσμιχτ' ἀποσμίγουν

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 27. 2) Ὁ μὴ ἐρχόμενος ἢ ἐλθὼν
εἰς ἐπικοινωνίαν μετ' ἄλλων ἐνθ' ἄν.: *Χρόνια ἔχουμε ἀσμι-*
χτοι πολλαχ. Οὐλοῦ ἀσμιγα πιρπατοῦν τ' ἀδέρφια αὐτεῖνα
Αἰτωλ. Αὐτεῖν' ἢ γίδα εἶνι ἀσμιχ ἀπ' τ' ἄλλα τὰ πράματα
αὐτόθ. Τὰ γαλάρια εἶναι ἀσμιχτα μετ' ἀργούδελλα Μῆλ. Ἦρθαν
κ' οἱ πιστικοὶ μὲ... τοῖς πλὸς ἀσμιγες καὶ ξεκοψιάρες γίδες
ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 49. Πάντα θά 'μαστε ἀσμιχτοι,
ὅσο δὲ μοῦ πλερώνει τὸ δίκαιο μου Λεξ. Δημητρ. β) Ὁ ἀπὸ
χαρακτῆρος ἀποφεύγων τὴν συναναστροφὴν τῶν ἄλλων,
ἀκοινωνήτος Βιθυν. Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά. Ἡ σημ.
καὶ ἀρχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀμπλαχτος, ἀπραχτος* 4.

ἀσ-μόφυλλο τό, Θράκ. *ἀσ-μόφ'λλου* Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἀσ-μᾶς* καὶ *φύλλο*.

Φύλλον τῆς κληματαρεᾶς.

ἀσμοχόρτι τό, ἀμάρτ. *ἀσμουχόρτ' Στερελλ.* (Εὐρυτ.)
ἀσμαχόρτ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἀσμα* καὶ *χόρτο*.

Τὸ φυτὸν στραμώνιον τὸ κοινὸν (*datura stramonium*)
τῆς τάξεως τῶν στρυχνωδῶν (*solanaceae*), βότανον κατὰ
τοῦ ἀσθματος. Συνών. *πορδόχορτο*. [**]

ἀσογιά ἢ, Θράκ. (Σαρεκκλ.) *ἀσουγιά* Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ασογος*.

1) Ταπεινὴ καταγωγὴ, ἀγένεια Θράκ. (Σαρεκκλ.): *Δὲ*
γλέπ'να τὴν ἀσογιά τους! 2) Ἀνοίκειος συμπεριφορὰ,
κακὸς τρόπος ἐνθ' ἄν.: *Εἶδες δὰ ἀσογιά! Σαρεκκλ.*

ἀσόγιαστος ἐπίθ. Μέγαρ. *ἀσόγιαστους* Στερελλ.
(Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **σογιαστός* < **σο-*
γιάζω < *σός*.

**Ασογος* 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Ξένους κι ἀσόγιαστους Ἀράχ.*

ἄσογος ἐπίθ. πολλαχ. *ἀσουγους* βόρ. ἰδιώμ. *ἄσογιος*
Μεγίστ. *ἄσος* Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ.
κ.ά. *ἀσουους* Εὐβ. (Σιρόπον.) Σάμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ οὐσ. *σός*.

1) Ὁ μὴ καταλείπων ἀπογόνους Θεσσ.: *Πέθανι ἄσου-*
γους. 2) Ὁ ἐκ ταπεινοῦ γένους καταγόμενος, ἀγενής, ἐπὶ
ἀνθρώπων καὶ ζώων πολλαχ.: *Ἀπὸ ἄσογο ἀνθρωπο τί περι-*
μένεις! Πῆρε γυναῖκα ἄσογη πολλαχ. Πὲ τὸν ἄσογόνα νὰ
φοβάσαι! Θράκ. (Σαρεκκλ.) Οὐ ξένους πάντα ἄσουγους Στε-
ρελλ. (Ἀράχ.) || Παροιμ.

Δύσκολον εἶναι - ν - νὰ γενῇ δοῖρον μαλ-λὰ μετὰξι
κι ὁ ἄσος ὁ ἀνθρωπος νὰ βάλῃ νοῦν καὶ τάξι

Ρόδ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. *ἀσεύργακος*. 3)

Ὁ κακῆς ποιότητος ὢν, εὐτελὴς Μακεδ. (Χαλκιδ.): Ἄσμ.

Κι ὅπ' εἶνι μέση κι καλὸ κράτει 'ς τὸν μερτικό σου

κι ὅπ' εἶνι ἄκρα κι ἄσουγον δῶσ' του 'ς τὸν ἀδιρφό σου

(ἐνν. τὸ χωράφι ἢ τὸ ἀμπέλι). 4) Ὁ μὴ δεικνύων τὴν
ἀρμόζουσιν συμπεριφορὰν, κακὸς τρόπος, ἀνάγωγος Θράκ.
(Σηλυβρ.) Ἰμβρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.). *Τὰ παιδιὰ του βγῆκαν*
ἄσοα Σηλυβρ. Ἀσουγώτιρον πιδὶ ἀπ' τοῦ θ'κό τ' δὲν π'στεύουν
νὰ βροῖσκι π'θινὰ Αἰτωλ. Εἶνι ἀπ' ἄσουγους κι ἄπραγους
Ἰμβρ. Συνών. ἀσπίστος 2. 5) Ἀνοίκειος, ἀνάρμοστος
Σάμ.: *Τί ἄσοα πράματα κἀν'ς;* 6) Ἐστερημένος ἀρμο-
νίας, παράφωνος Γ'Επαχτίτ. Ἰστορ. 28: *Καθένα βγάνει ἄσο-*
γη φωνὴ ποῦ δὲν σμεῖ μ' ἄλλη.

ἀσόδιαστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. — Λεξ. Λεγρ.
Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **σοςδιαστός* < *σο-*
διάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ συγκομισθεὶς, ἐπὶ καρπῶν Λεξ. Πρω. Δημητρ.:
Ἀσόδιαστα φασόλια Λεξ. Πρω. *Ἀσόδιαστη σταφίδα* Λεξ. Δη-
μητρ. Συνών. *ἀσυνέμπαστος*. β) Ὁ μὴ ἔχων ἐσοδίαν,
ἄφορος Λεξ. Δημητρ.: *Ἀσόδιαστη χρονιά.* Συνών. *ἄσο-*
δος 1. 2) Ὁ μὴ ἔχων προμηθείας, ἀνεφοδιάστος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) κ.ά. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ.: *Δὲν ἔχει σοςδιασμό*
εὐτὸ δὲ σπῖτι, ὅλο σοςδιάζου δὲ κι ὅλον ἀσόδιαστό 'ναι Ἀπύρανθ.

ἄσοδος ἐπίθ. ΝΛύχνου Δάκος 12 *ἄσοδη* ἢ, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ οὐσ. *σοςδειά*.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἐσοδίαν, ἄκαρπος, ἐπὶ ἐλαιῶν ΝΛύχνος
ἐνθ. ἄν.: *Ἀσοδη χρονιά.* Συνών. *ἀσόδιαστος* 1 β. 2)
Θηλ. *ἄσοδη* οὐσ., τὸ ἄφορον ἔτος τῆς ἐλαίας Κέρκ.

ἀσόευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀσόιφτους* Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **σοςευτός* < **σοςεύω*
< *σός*.

**Ασογος* 2, ὁ ἰδ.

ἀσπίστος ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κουρ. κ.ά.) —
Λεξ. Πρω. Δημητρ. *ἀσπίστους* Μακεδ. (Βλάστ.) *ἀσόη-*
τους Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

